

La cooperació en l'assessorament lingüístic i les institucions que hi participen

Moderador: **Josep Gifreu**, membre de la Secció Filològica de l'IEC

Marta Xirinachs

Albert Jané

Francesc Vallverdú

Joan Vilarnau

Moderat per Josep Gifreu, membre de la Secció Filològica, aquest debat se centra a valorar algunes de les modalitats i institucions dedicades a la cooperació en l'assessorament lingüístic. Hi intervenen Marta Xirinachs, Albert Jané, Francesc Vallverdú —els quals ja havien presentat anteriorment les seves comunicacions— i Joan Vilarnau, professor de la Universitat Autònoma de Barcelona.

Marta Xirinachs recorda breument les dues etapes de l'assessorament desplegat per la DGLP: la primera, de 1980 a 1993, i la segona, des de 1994 fins avui. En aquesta darrera etapa, els canvis han estat importants: iniciatives com el Telèfon Lingüístic (1993) i el Linguatex (1995), foren desplaçades ràpidament per Internet. Des de setembre de 1999 funciona la Web de la Llengua Catalana de la DGLP. Pel que fa als mecanismes de treball i als mitjans de difusió, ressalta que el 80 % de consultes ateses per la DGLP obtenen el que internament anomenen «resposta immediata» (es contesten el mateix dia). Una part de les consultes sobre gramàtica es passa a la SF de l'IEC i les relatives a llenguatge administratiu o jurídic, a la Comissió Assessora de Llenguatge Administratiu (CALA). A part del servei d'atenció de consultes a través de l'adreça electrònica, la DGLP compta amb l'esmentada Web de la Llengua Catalana, diverses publicacions i un pla de formació anual adreçat a les xarxes de serveis lingüístics.

Albert Jané menciona, seguint el fil de la seva comunicació anterior, les dificultats i els paranyes del procés de correcció de textos. Planteja el diferent tractament que cal donar als autors segons la seva competència lingüística i, també, segons si els són aplicables els anomenats «llibres d'estil», que solen desbordar la simple qüestió de l'estil. Seria desitjable que els «llibres d'estil» fossin innecessaris, però això voldria dir que existiria només un únic model de llengua, que una mateixa cosa no podria ser dita de dues maneres diferents i correctes. Cal admetre, doncs, l'existència d'aquests «llibres», això sí, amb una bona dosi de flexibilitat per part dels correctors.

Francesc Vallverdú aborda la situació específica dels professionals de les emissores de ràdio i TV de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Recorda l'esforç fet pels professionals de les emissores públiques en el doble sentit d'aconseguir un alt nivell de resultats en els dos mitjans i alhora de competència en el domini del català estàndard. Tot i així, la situació necessita enca-

ra unes «crosses», que són els correctors, és a dir, els serveis lingüístics. Aquests serveis es concreten en ràdio en la Unitat d'Assessorament Lingüístic, i en televisió estan distribuïts per àrees; el més important és el Servei Lingüístic d'Informatius. Un factor decisiu per a l'eficàcia del control de la qualitat lingüística és el seguiment constant de la programació per tal de detectar i comunicar els defectes als responsables.

Finalment, Joan Vilarnau, professor de la Universitat Autònoma de Barcelona, presenta la llista de distribució electrònica Zèfir, que dirigeix, com a eina útil per a l'intercanvi i consulta entre els professionals de la llengua. Per l'interès especial d'aquest text, s'ha considerat oportú de recollir-lo íntegrament en aquestes actes.